

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

I

— Νίκο!

— 'Αγαμέμνων! Τί γίνεσαι, βρέ ἀδελφέ; Εἶνε δυὸ μῆνες τοῦ δὲν σὲ εἶδα.

— Καὶ τοῦ νὰ σὲ τὰ λέγω! ἀπήντησεν ὁ 'Αγαμέμνων. Τί καλὰ τοῦ σ' εὗρῃκα τόσο γρήγορα!

— Μὰ πὲς μου ἦσουν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ δὲν σὲ εἶδα; ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Πᾶμε, πᾶμε· θὰ σοῦ τὰ πῶ κατὰ σειράν ὅλα· εἶπεν ὁ 'Αγαμέμνων. Καὶ περάσας τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ φίλου του, τὸν παρέσυρεν μακρὰν, κατὰ τὸ Ζάππειον.

Ὁ διάλογος οὗτος ἐγένετο εἰς τὴν πρὸ τῶν 'Ανακτόρων πλατεῖαν ἐνῶ ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς.

Διῆλθον τὴν δενδροστοιχίαν τῶν πιπεριῶν, ἧτις ἔβριθε κόσμου καὶ διηρθύθησαν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζαπτείου, ταχεῖ βήματι. Ἀμφότεροι διεκαίοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ὁ μὲν νὰ διηγηθῇ, ὁ δὲ ν' ἀκούσῃ.

Ἐκάθησαν ἐπὶ σκίμποδος, παρὰ τὴν μαρμαρίνην δυάδα τῶν Ζαππῶν, ὧν τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ ἀπηθανάτισεν ἡ σμίλη τοῦ λιθοξόου

Ἦθελαν νὰ εἶνε μόνοι!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος ἔλαμπαν· ἡ χαρὰ ἐφαίνετο ὑπερπληροῦσα τὴν καρδίαν του.

— Τί καλὰ νὰ σ' εὗρω εὐθύς· εἶπεν εἰς τὸν φίλον του.

— Λέγε λοιπόν· εἶπεν οὗτος.

— Μ' ἐρώτησες ἀν ἤμουν εἰς τοὺς ἀγῶνας· ἐπανελάθειν ὁ 'Αγαμέμνων, καὶ εἶχες δίκην. Δυστυχῶς, ἔφθασα κατόπιν ἐορτῆς.

— Κάτι σπουδαῖον σ' ἐμπόδισε βέβαια· εἶπεν ὁ Νίκος.

— Σπουδαιότατον, ἀπήντησεν ὁ 'Αγαμέμνων. Εἶχα κ' ἐγὼ τοὺς ἀγῶνας μου. Ἐν πρώτοις μ' ἐκρατοῦσε ἡ μητέρα μου.

— Ἦσουν λοιπόν εἰς Ναύπλιον!

— Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχομαι.

- Αὐτὸ ἐν πρώτοις. Ἐπειτα ; ἠρώτησεν ὁ Νῆκος.
- Ἐπειτα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγαμέμνων, ἠγωνιζόμενη κ' ἐγὼ νὰ καταπαίσω τὴν μητέρα μου νὰ συγκατανεύσῃ...
- Τελείωνε λοιπόν· εἶπε μειδιῶν ὁ Νῆκος.
- Θυμᾶσαι τὴν Ὅρσαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Λοιπόν ; εἶπεν ὁ Νῆκος.
- Ἐχω τὴν ἄδειαν τῆς μητρός μου νὰ τὴν πάρω ! εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Ὁ Νῆκος τὸν ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς.
- Σοβαρὰ μιλεῖς ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον.
- Σοβαρότατα ! ἀπήντησεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Σὲ συγγαίρω ! εἶπεν ὁ Νῆκος.
- Ἄλλ' ἐπερίμενα νὰ ἐνθουσιασθῆς, σὺ ὁ καλλίτερός μου φίλος, εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Νῆκος, ὅτι δὲν ἐπερίμενα τὴν εἰδησιν. Ἐξέλαβα τὸ αἶσθημά σου ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἐφήμερα... ξεύρεις...
- Κάθε ἄλλο ! Μὴ τόσον θελκτικὴ νέα ! μὲ τόσας ἀρετάς ! Ζήτημα ἦτο νὰ καταπεισθῆ πρώτον ἐκείνη, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ δυσκολώτερον, κατόπιν ἡ μητέρα μου καὶ εὐτυχῶς ἔγειναν ὅλα. Ἐπὶ τέλους εὗρηκα, καὶ ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάτρεπτος !
- ὦ, ναί, εἶπε μὲ τινὰ εἰρωνείαν ὁ Νῆκος. Φαντάζομαι τώρα τὴν χαρὰν σου !
- Εἶμαι εἰς τὰ σύννεφα ! Εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων. Ἀφ' ἑνὸς ἡ Ὅρσα, ἔπειτα σὺ ὁ μόνος μου φίλος ! θὰ εἶσαι κοινωνὸς τῆς εὐτυχίας μου.
- Μὴν ἀμφιβάλλῃς ! εἶπεν ὁ Νῆκος. Καὶ διὰ πότε οἱ γάμοι ;
- Μὰ μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ κανονισθοῦν ὅλα. Πές μου τώρα καὶ τὰ δικά σου, τὰ νέα σου ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ μας.
- Ἐχω κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν μου ! εἶπεν ὁ Νῆκος.
- Λέγε, μήπως καὶ σὺ ; . . ἠρώτησεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Ὅχι, καυμένε· ἄλλου εἶδους. Ἦλθεν ἡ οἰκογένειά μου καὶ θὰ ζοῦμε τοῦ λοιποῦ ὅλοι μαζῆ. Καθὼς βλέπετε ἔχω κ' ἐγὼ τὴν χαρὰν μου, εἶπεν ὁ Νῆκος.
- Τὴν ἐνοῶ καὶ τὴν συμμερίζομαι. Βέβαια θὰ μὲ γνωρίσης, μὲ τοὺς δικούς σου, εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων.
- Καὶ θέλει ἐρώτημα. Σὲ γνωρίζουν πλέον, διότι τοὺς εἶπα πολλὰ γιὰ σέ. Νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἄλλο.
- Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του.
- Τί καλὰ ποῦ θὰ ζοῦσαμε, ἂν ἐπίθετο καὶ ἡ μητέρα μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· μὰ δὲν ἀφίνει τὸ σπίτι τῆς· ἔπειτα εἶνε καὶ φιλάσθενος.

Καὶ ἡμῆξαπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου, ἐπρόσθεσεν, ὡς καθ' ἑαυτὸν ὀμιλῶν :

— Τί μαγεία τριγύρω ! ἰδέ ! ἀπέναντί μας ὁ Σαρωνικός, δεξιᾷ ὁ αἰώνιος βράχος, μὲ τὸ ἄφθαστον τῆς δόξης μαυσωλεῖον, ἐνώπιόν μας οἱ ἀπαράμιλλοι στύλοι, ὀπισθὲν μας ὁ Ὑμηττός μὲ τὰ γλυκὰ του χρώματα, τὰ ρόδινα, τὰ μενεξεδένια, εἰς τὰ πόδια σου τὸ χορταράκι καὶ μέσα σου ἐν ἄνθος ἀμάραντον, ἀειθαλές...

Ὁ Νίκος ἐμειδία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κώδων τῆς βωσσιτικῆς ἐκκλησίας ἐσήμανε μεσημβρίαν.

— Πᾶμε νὰ φαῖμε, Ἀγαμέμνων, εἶπεν ὁ Νίκος.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

II

Ὁ Ἀγαμέμνων Σ... ἦτο εὐειδὴς νεανίας εἰκοσιτριετής μόλις. Ἡ μήτηρ του δὲν ἤρνεῖτο τίποτε εἰς τὸ τέκνον τῆς, τὸ μοναδικόν. Χήρα καὶ εὐπορος, μόνην ἐλπίδα καὶ χαρὰν εἶχε τὸν Ἀγαμέμνονά τῆς, ὃν ἔστειλεν εἰς Ἀθήνας νὰ σπουδάσῃ. Φοιτητῆς τῆς φιλολογίας, μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἐγίνετο διδάκτωρ. Ἦτο φύσις ἀγαθὴ καὶ εἰς ἄκρον ἐνθουσιώδης, εἶχε δὲ καὶ τὴν καρδίαν λιάν εὐπαθῆ.

Αἱ πλείότεραι σελίδες τοῦ μικροῦ εἰσέτι βιβλίου τοῦ βίου του, ἦσαν πλήρεις ἐρωτικῶν ἐπεισοδίων, τῶν πλείστων κωμικῆς χροιάς. Μὲ τὸν Νίκον Ρ... ἐγνωρίζετο πρὸ ἐτῶν. Σπουδασταί, εἶχον συνδεθῆ με φίλιαν στενήν. Ὁ Νίκος ἦτο νέος θετικός, τὸ ἀντίθετον τοῦ Ἀγαμέμνονος, πολλάκις δὲ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ γελάσῃ μὲ τὰ ἐφήμερα αἰσθηματά του. Ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων ἐδικαιολογεῖτο λέγων, ὅτι δὲν εἶχεν εὐρεθῆ ἀκόμη τὸ ἄστρον τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ὠδήγει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

Τὸ ἰδανικόν τοῦ Νίκου ἦτο νὰ περατώσῃ τὰς σπουδὰς του καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ἀθήνας. Καὶ τὸ κατώρθωσε. Πρὸ ἐνὸς ἔτους δικηγορεῖ, πρὸ δύο δὲ μηνῶν συζῆ με τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν του. Εἶνε εὐτυχής. Λατρεῖε τοὺς οἰκείους καὶ λατρεύεται ὑπ' αὐτῶν, ἔχει δὲ λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ εὖρη κατάλληλον γαμβρόν διὰ τὴν ἀρκούντως εὐπορον καὶ οὐχ ἦττον περικαλλῆ ἀδελφὴν.

Πρὸ δύο μηνῶν ὁ Ἀγαμέμνων εἶχε γείνη ἄφαντος, χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ὅτε συνήντηθησαν, ὡς εἶδομεν.

Ὁ Νίκος ἐγέλασε καὶ πάλιν μὲ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ φίλου του· τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν φαίνεται νὰ εὖρεν οὗτος τὸν μάγον ἀστέρα του... Τὸ νέον του αἰσθημα δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων· ὅλα ἐδείκνυσον τοῦτο. Πράγματι· ἡ μικρὰ Ὅρσα, ἡ ζωηρὰ μελαγχροινῆ, ἦς τὰ

βλέμματα τόσον συνεχίνουν, μετά τινα πάλην, ἐνέδωκεν εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ἄπειρον...

Τὸν ἠγάπησε.

Ἦτο πτωχὴ ἀδιάφορον ὅμως. Ἐκεῖνος ἦτο πλούσιος καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἡ μητέρα του, ἥτις τὸν λατρεῖει, θὰ συγκατανεύσει εἰς τὴν ἐνωσίν των, ὡς συγκατένευσε καὶ ἡ μητέρα τῆς Ὀρσας. Ἐνα ταξειδάκι ἕως ἐκεῖ, ὀλίγοι θωπεῖαι, μερικά φιλιὰ καὶ ἡ ἄδεια δίδεται. Ὅπερ καὶ ἐγένετο! Ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς ἐπέστρεψεν ὁ Ἀγαμέμνων φέρων εἰς τὴν ἐρωμένην τῆς νίκης τὰ εὐαγγέλια!

Καὶ εἶδομεν μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν διηγῆθη εἰς τὸν φίλον τὴν εὐδαιμονίαν του.

Ὁ Νίκος εἶχε γνωρίσει τὴν Ὀρσαν. Εἶχεν ἐξωτερικὸν ἑλκυστικόν, ἀλλὰ διὰ παρατηρητὴν ἀπαθῆ, οἱ τρόποι της ὑπελείποντο τῆς καλῶς ἐννοουμένης εὐπρεπείας. Καὶ ἐγνώριζε μὲν ὁ Νίκος τὸν χαρακτῆρα τοῦ φίλου του, δὲν ὑπέθετεν ὅμως ποτὲ ὅτι θὰ παρεσύρετο μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου. Ἐκ τούτου ἡ ἔκπληξις αὐτοῦ, ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησίν του. — Νὰ ἔλθης γρήγορα στὸ σπίτι, τῷ εἶπε ὅταν ἐχωρίζοντο.

III

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Νίκου διαμένει εἰς κομφὸν οἰκίσκον τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας. Ἡ πρὸς τὰ τέκνα στοργὴ τῆς μητρός, τὴν παρεκίνησε ν' ἀφήσῃ τὴν προσφιλῆ γωνίαν ὅπου εἶχεν ἰδῆ τὸ φῶς καὶ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ὄφειλε νὰ μὴ στερήσῃ τὸν Νίκον τῶν μητρικῶν θωπεϊῶν της καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ καλῶς τὴν μόνην της κόρην.

Εἶνε ἐνδεκάτη πρωϊνὴ ὥρα.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου, καθημένη πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνός της ἐργάζεται ἐπὶ ἐνὸς κεντήματος, ὅτε ἀκούεται ἤχος κωδωνίσκου καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα ἐπισκεπτήριον. — Ἐνας νέος θέλει χωρὶς ἄλλο ν' ἀναβῆ· εἶπεν ἡ ὑπηρέτις.

Ἡ νεᾶνις ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου καὶ εἶπε νὰ εἰσαχθῆ ὁ ξένος εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις ἀνεμένετο.

Εἰσῆλθη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἧς ὁ διάκοσμος ἐδείκνυε πλοῦτον ἄμα καὶ φιλοκαλίαν.

Ὁ νεὸς ὁ νέος πρὸ μικρᾶς τραπέζης ἐξ ἀνακαρδίου, ἐφυλλομέτριε τὰ ἐπ' αὐτῆς χρυσόδετα βιβλία καὶ λευκώματα, ὅτε κρότος θύρας, ἀνοιχθείσης ὀπισθέντου, τὸν ἔκαμε νὰ στραφῆ ἀποτόμως.

Καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ ἡμισκότεινον δωμάτιον ἐφεγγεβολῆσε...

Ἐκάμμυσεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς· ἔθαμβώθη!

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου ἐπροχώρησε μειδιῶσα.

— Εἴσθε ὁ κύριος Ἀγαμέμνων;

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν ὁ νέος.

Ἐκείνη τῷ ἔτεινεν οἰκείως τὴν χεῖρα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ.

Ἐκείνη τῷ ἔτεινεν οἰκείως τὴν χεῖρα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ.

Ἡ νεᾶνις ἐκάθησεν ἀπέναντί του.

— Ὁ ἀδελφός μου σᾶς ἀγαπᾷ πολὺ, τῷ εἶπε.

— Κ' ἐγὼ τὸν θεωρῶ ὡς ἀδελφόν μου· εἶπεν ἐκεῖνος, ἀναθαρρήσας ὀλίγον.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιγή, ἣν διέκοψεν ἡ νεᾶνις.

— Ὁ Νίκος μὲ τὴν μητέρα κάπου ἐπῆγαν· εἶπε. Ἀλλὰ ἐλπίζομεν νὰ σᾶς βλέπωμεν συχνά, διότι οἱ φίλοι τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶνε καὶ φίλοι μας.

Ἐποῖα φωνή, ὅποια χάρις.

— Εὐτύχημά μου θὰ τὸ θεωρῶ πάντοτε... εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ διεκόπη.

Ἦτο τεταραγμένος... Μυρία ὄσα αἰσθήματα ἐπλήρουν τὴν καρδίαν του, ἣτις ἐπόνει, μὴ δυναμένη ν' ἀνοιχθῇ...

Καὶ εὐλόγως.

Δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ εἶδε ποτὲ τόσῃν καλλονῇν καὶ τόσῃν χάριν...

Ἐκείνη δὲ τῶν τρόπων ἡ λεπτότης, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο... ὦ, ἕως τώρα κακὸς Ἐφιάλτης τὸν ἐπίεζε, τὸν διεδέχετο δὲ γλυκὺ ὄνειρον.

Ἄλλ' ὄχι δὲν εἶνε ὄνειρον αὐτό, δὲν εἶνε ὀπτατῖα ἢ μορφὴ αὐτῆ, δὲν εἶνε τῆς φαντασίας πλάσμα, ὄχι. Εἶνε ὅ,τι αἰθεριώτερον θὰ ὄνειροπόλοι ποιητῆς. . . Καὶ ὁμοῦς εἶνε πραγματικότης. Ἡ ὀπτασία αὐτῆ τῷ ὁμιλεῖ, τὸν μαγεύει, διότι τί ἄλλο εἶνε ἢ φωνὴ αὐτῆ ἢ μουσικὴ θεσπεσία;

Κάθηνται πλησίον ἀλλήλων. Συνομιλοῦν.. Ὅχι· ὁμιλεῖ ἐκείνη μόνῃ ἐκεῖνος ἀκροᾷται... δὲν τολμᾷ, δὲν θέλει νὰ διακόψῃ τὴν μελωδίαν. Εἶνε ὑπὸ διηνεκῆ γοητείαν. . . .

Ἐμεῖς παρ' αὐτῆ τέταρτον ὥρας, ἡμίσειαν, μίαν ὥραν... δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ. Δι' αὐτὸν χρόνος δὲν ὑπῆρχε!

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τεθαμβωμένος!

Ἦτο ὡς εἰς ἕκστασιν... Δὲν ἐννόει... Ἐνθυμεῖτο μόνον ὅτι τὸν παρεκάλεσαν νὰ συχνάζῃ καὶ ὑπεσχέθη.

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς Ἐσκέπτετο καὶ ἐν τῷ νῷ κατήρτισε σχέδιον, ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὁποίου ἐξηρτᾶτο τοῦ λοιποῦ ἢ ἡσυχία του, ἢ ζωὴ του ἴσως ! Νέοι πόθοι ἐπλήρουν τῶρα τὴν καρδίαν του.

Καὶ ἡ Ὅρσα :

Ἐποῖα εἰρωνεία τῆς μοίρας ! Καὶ πῶς ἡ ἀπηνῆς θεὰ ἀρέσκειται νὰ παίζη μὲ τοὺς θνητοὺς !

Εἰς τὴν παραβολὴν ἢ πτωχὴ Ὅρσα δὲν ἀντεῖχε ποσῶς, ἐξηφανίζετο, ἐξηλείφετο, ἐτίχετο ὡς κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός !

Ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν ἐξῆλθεν. Ἐπεθύμει διακαῶς, ἀλλὰ καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἰδῇ τὸν φίλον του. Αὐτὸς τὸν ἠγάπα πολὺ, τὸ ἤξευρε, καὶ εὐχαρίστως θὰ τὸν ὠνόμαζεν ἀδελφόν του. Τί θὰ ἔλεγεν ὁμῶς ; Δὲν θὰ τὸν ἐνέβαλλεν εἰς σχέψεις ἢ μεταστροφή τῶν αἰσθημάτων του, ἢ μεταστροφή ἢ ἀπότομος ; Ἐβασανίζετο φρικτὰ σκεπτόμενος πῶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας. Καὶ δὲν ἦτο ἀσήμαντος ἡ ἀμηχανία του αὕτη. Ἐπρεπε νὰ πείσῃ τὸν φίλον του περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ νέου του αἰσθήματος, νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὴν Ὅρσαν, νὰ ἔλθῃ εἰς νέας ἐξομολογήσεις πρὸς τὴν μητέρα.

Δὲν εὗρισκε λύσιν τοῦ πολυπλόκου προβλήματος, ὅτε ἦλθεν εἰς βοήθειάν του ἡ τύχη. Ἐλαβεν αἰφνης ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς του, ἣτις ἀσθενήσασα, τὸν ἐκάλει πλησίον.

Ἴδου ἡ λύσις, ἐσκέφθη. «Γράφω ὀλίγας λέξεις πρὸς τὸν φίλον, μεταβαίνω παρὰ τῆς μητρὸς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀποκαλύπτω τὸ νέον μου αἰσθημα, λαμβάνω τὴν ἀδειάν της — περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλω — καὶ ἐπιστρέφων ζητῶ ἐπισήμως τὴν χεῖρα της ἀδελφῆς τοῦ φίλου μου. Ἡ Ὅρσα . . . προτείνω νὰ μὲ λησμονήσῃ γρήγορα. Δὲν ἦτο πεπωμένον ἡ εὐτυχία μου εἶνε ἄλλοῦ».

Ἐγραψε πρὸς τὸν φίλον :

«Ἀναχωρῶ, ἀλλ' ἐπιστρέφω τάχιστα ἀναγεννημένος . . . Ναί, φίλε μου, ἀδελφέ μου. Τώρα θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, ὅπου θ' ἀναγνώσῃς τὴν ἀλήθειαν. Ἐως τώρα ἐψεύδετο ἡ ἄφρων αὕτη καρδιά, ἀλλ' ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὠμίλησεν εἰς τρόπον . . . ἀλλὰ ὑγείαινε καὶ ἀνάμενε...»

IV

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἠσθένει καὶ ἠναγκάσθη οὕτως νὰ μείνῃ πλησίον της περὶ τὸν μῆνα. Πολὺ ὑπέφερε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Εὐτυχῶς ἡ ἀσθενὴς ἀνέλαβε καὶ ἐπροσπάθησε μὲν ν' ἀποτρέψῃ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῶν νέων σχεδίων του, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ χρόνος θὰ εἶδεν ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὰς σχέψεις του· εἰς μάτην ὁμῶς Ἐκαῖνος τὴν ἰκέτευσε, τὴν ἐπίε-

σε νὰ συγκατανύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Τῇ ἐξωγράφισε μὲ τὰ λαμπρότερα χρώματα τὴν οἰκογένειαν, εἰς ἣν ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ. Καὶ ἐπρόσθεσε! — "Ὅταν ἔλθῃς νὰ γνωρισθῆς, μητέρα, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ σοῦ ὀρκίζομαι νὰ σ' ἀκούσω. Πῶς ν' ἀντισταθῇ ἡ μητέρα εἰς τόσας παρακλήσεις; Τὸν ἐπέπληξε μειλίχως ὁμως, διότι τώρα ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ νέου αἰσθημάτος.

Κατ' αἰτησὶν του τὸν ἐφωδίασε μὲ ἐπιστολὴν ἰδιόχειρόν της, δι' ἧς ἐξῆτει διὰ τὸν υἱὸν της τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ρ. . .

Ὁ Ἀγαμέμνων δὲν πατεῖ τὴν γῆν ἀεροβατεῖ . . κατέχεται ἀπὸ χαρὰν ἔξαλλον. Ἐνίκησε τὴν φερόν αὐτὴν τελειωτικῶς . . . Ὅποια εὐάρεστος ἐκπληξίς διὰ τὸν φίλον του, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχῃ τώρα ἀδελφόν.

"Ὅλα γελοῦν καθ' ὁδόν τὰ ἀντικείμενα ὅλα χωρὶς ἐξ ἱεσιν. Ὁ φίλος, ὅστις τὸν ἀγαπᾷ τόσον, θὰ τὸν περιμένῃ ἀνυπομόμως. . .

Ἄλλ' ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του, εἶνε δυστυχῆς! Ὁ δρόμος εἶνε ἀτελείωτος. Μόλις εἶνε ὀλίγα ὥραι, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησε καὶ νομίζει ὅτι παρῆλθον ἡμέραι, ἐβδομάδες. . . Ὅποια ἀπάθεια τῶν ἀνθρώπων! Ἐξηπλωμένοι οἱ συνταξειδιῶται, οἱ μὲν ἀναγινώσκουν, οἱ δὲ κοιμῶνται. Ἰσταται παρα τὴν θυρίδα του βαγονίου του καὶ ἐνῶ δένδρα, βουνὰ καὶ λόφοι διέρχονται ἀστραπιαίως πρὸ τῶν ὀμμάτων του, αὐτὸς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται, ὑπάρχουν δὲ στιγμαὶ καθ' ἃς τῷ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἀκίνητοῦν. . . Ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ καναπέ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ κοιμηθῇ ἄλλ' ὁ ὕπνος φεύγει τὰ βλέφαρά του.

Ἄλλὰ φθάνουν ἐπὶ τέλους· ἰδοὺ ἐφάνησαν αἱ πρῶται οἰκίαι τῆς πόλεως, ἧτις ἐγκλείει τὴν εὐτυχίαν του. . .

"Ἐρθασαν ἀργὰ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων διῆλθε ἀγωνιώδη νύκτα. . .

Ἀνέτειλε καὶ ἡ ἐπίσημος ἡμέρα.

Ἠγάσθη ἐσπευσμένως, ἐνεδύθη μὲ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν, ἐμυρῶθη, ἐκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου τὴν πολυτίμον ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς, ἐνωπρίσθη διὰ τελευταίαν φερόν, ἐψηλάφισε τὰ ἄκρα τοῦ λεπτοῦ του μύστακος καὶ ἐξῆλθε.

Πρὸ τῆς ἐνδεκάτης ὁμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του κατ' οἶκον.

Περίεργεται τὴν πόλιν ἀνυπόμονος, πυρέσσων. . . αἱ σκληραὶ ὥραι δὲν παρέρχονται. . . Διασχίζει τὴν ὁδὸν Ἐρμού, διευθυνόμενος πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ὅτε ἔκ τινος ζαχαροπλαστείου ἐξέρχεται φωνή: — Ἀγαμέμνων!

Ὁρμᾷ πρὸς τὴν φωνήν. Εἶνε ὁ Νίκος ὅστις τὸν δέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. . .

Ὁ Ἀγαμέμνων παρ' ὀλίγον λιποθυμεῖ ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ
χαράν. Ὁ Νίκος τὸν καθίζει πλησίον του, παρά τινα τράπεζαν.
Ἀπέναντί του κάθηται εἰς ἄλλος νέος, ὁμοτράπεζος.

— Ἀγαμέμνων, εἶπεν ὁ Νίκος, σοῦ παρουσιάζω τὸν ἰατρὸν
Φ... μνηστῆρα τῆς ἀδελφῆς μου!..

Ἀπρίλιος 1896.

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΝΕΪ*

Στ' ἀκρογιαλιοῦ τὴν ἄκρον, χωριστά,
Ἐκεῖ ποῦ σβοῦν τὰ τούρκικα δοκάκια,
Μακρὰ ἀπ' τὰ χαρέμια τὰ κλειστά,
Κάνουνε κέφι νειόβγαλτα τουρκάκια.

Παιδάκι ἀγγελοκάμωτο βαστᾶ
Γεμάτ' ἀπὸ μαστίχα караφάκια·
Κι' ἓνας σιμὰ Δερβίσσης, μὲ σδυστὰ
τὰ μάτια, τοῦ γλεντᾶ μὲ τραγουδάκια.

Καὶ κολλητὸ στό στόμα του τὸ Νέϊ,
πότε στενάζει πότε πικροκλαίει...
Κ' ἐνῶ καθένας γύρω του σιωπᾶ,

Ἐκεῖνος κοιμισμένος στὰ ὄνειρά του
ξεσχίζει σὲ τραγούδια τὴν καρδιά του
— ὄχι γι' αὐτούς! — γιὰ Κεῖνη π' ἀγαπᾶ...

Σμύρνη 1896.

ΜΙΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

* Ὁ παθητικὸς ἀὐλὸς τῶν δερβισσῶν.